

Arrest

nr. 337 461 van 10 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 17 mei 2022 aan in België en dient op 18 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger van Pashtou origine te zijn. U bent 20 jaar oud en werd geboren in Bando gelegen in het Kot district van de provincie Nangarhar waar u verbleef tot uw vlucht. U verklaarde dat u vanaf uw veertiende naar een madrassa ging waar u religieuze lessen volgde. Omstreeks drie maanden voor uw vlucht begon u daar ook lessen te ontvangen van de taliban waarbij ze u uitleg gaven over explosieven en wapens alsook u probeerden te indoctrineren. Uw vader werd drie tot vier maanden voor uw

vlucht ook opgeroepen door de overheid om zich aan te melden in het districtshuis. Toen hij daar aankwam werd hij gearresteerd en beticht dat hij zijn zoon liet opleiden door de taliban. Met interventie van de dorpsouderen wist uw vader opnieuw vrij te komen. Toen u later terugkeerde van de madrassa naar uw woning kwam u te weten dat uw vader gearresteerd was. Uw vader vertelde u dat u niet meer naar de madrassa mocht gaan. Nadien vond er een luchtaanval plaats op de desbetreffende madrassa. De taliban begon uw familie brieven te sturen om te eisen dat u zou terugkeren naar de madrassa aangezien ze veel middelen hadden geïnvesteerd in u. Ook uw neef A. (...) die met u naar de madrassa ging stopte met lessen te volgen. In de zevende maand van het jaar 1400, oftewel september of oktober 2021, werd zijn dode lichaam bij de rivierbedding teruggevonden. Uw vader vertelde u dat u in gevaar was en stuurde u het land uit. U reisde naar België waar u aankwam op 17 mei 2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 18 mei 2022. Omstreeks drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud kreeg uw vader opnieuw een brief van de taliban waarin ze eisten dat u zich zou aanmelden. Uw vader werd ook tweemaal lastiggevallen en geslagen door de taliban waardoor hij medische problemen kreeg.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer uw taskara, uw lidkaart van de madrassa, dreigbrieven van de taliban, een brief van de overheid, een brief van de madrassa, een brief van uw dorpsouderen, een foto van uw vader in een ziekenhuisbed en een foto van uw vermoorde neef A. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u aankaartte dat u stress en spanning ervaarde en een "eenvoudig hoofd" zou hebben (CGVS p. 4, 17, 19, 20). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas slechts met moeite kan weergeven, verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen. Er werd u bovendien gevraagd of er redenen waren waarom u niet zou kunnen deelnemen aan uw persoonlijk onderhoud waarop u verklaarde dat u in staat was om te spreken en u voorbereid was (CGVS p. 4). Het CGVS merkt verder op dat u verder geen problemen leek te ondervinden met het antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Er werd u verder op het einde ook gevraagd of u alle vragen goed had begrepen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 26). U bleek verder ook geen probleem te ondervinden met het begrijpen van de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 26).

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende uw rekrutering door de taliban. U verklaarde zo dat u vanaf uw veertiende naar de madrassa ging, maar na enige tijd de taliban 's nachts naar deze madrassa kwam om jullie op te leiden als talibanleden of zouden indoctrineren om zelfmoordaanslagen te doen (CGVS p. 11, 16-19, 20, 21). Er werd u bijgevolg gevraagd hoe de taliban u en uw medeleerlingen trachtten aan te zetten om zulke drastische acties te ondernemen. Daarop verklaarde u dat ze u zulke dingen aanleerden en jullie filmpjes lieten zien over hoe Amerikanen onterecht huizen naar binnen kwamen (CGVS p. 18). Gevraagd hoe dat uw medeleerlingen zou aanzetten om zelfmoordaanslagen te plegen verklaarde u verder dat ze religieuze liedjes lieten spelen en ze door zulke muziek gemotiveerd raakten en ze plots zin hadden om zichzelf voor hun land op te offeren (CGVS p. 18-19). Het is opmerkelijk dat indien de taliban daadwerkelijk uw madrassa gebruikte om personen te rekruteren voor zelfmoordaanslagen u zulke vage en algemene antwoorden bood. Er kan worden verwacht dat indien u daadwerkelijk in een madrassa zat waar indoctrinatie optrad, u diepgaandere en meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen geven betreffende deze indoctrinatie.

Voorts werd u gevraagd wat er gebeurde met uw medeleerlingen. U verklaarde daarop dat sommige van hen vermist raakten, sommige wegliepen en sommige daar achterbleven (CGVS p. 19). Er werd u vervolgens gevraagd of deze jongens ook al vermist raakten toen u begon naar die madrassa te gaan op uw veertiende waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 19-20). Bijgevolg werd u gevraagd of uw dorpelingen het niet bijzonder vonden dat de jongens die naar deze madrassa gingen een per een vermist raakten waarop u verklaarde dat er veel personen in uw dorp pro-taliban waren en de rest niets tegen de taliban durfden te zeggen (CGVS p. 20). U verklaarde echter voordien dat uw vader zich niet bewust was van wat u werd aangeleerd op uw madrassa en hij dit pas te weten kwam toen hij gearresteerd werd door de voormalige overheid (CGVS p. 19). Het doet de wenkbrouwen fronsen dat blijkbaar iedereen in uw dorp zich gedurende jarenlang bewust was dat jongens op uw madrassa opgeleid werden, en zelfs vermist raakten, maar uw vader zich niet bewust zou zijn geweest over het feit dat de taliban uw madrassa gebruikte om personen te rekruteren. Dit berokkent uw geloofwaardigheid verdere schade.

Voorts werd er gepeild naar de praktische kennis die de taliban aan u zou hebben geleerd aangezien u verklaarde dat ze u uitleg over explosieven en wapens gaven (CGVS p. 11, 16, 17-18). Er werd bijgevolg gevraagd wat dit net inhield, maar u kwam niet veel verder dan te verklaren dat ze verschillende type

bommen en wapens zouden tekenen op een bord (CGVS p. 17-18). Er werd u bijgevolg gevraagd welke soorten bommen en wapens ze dan op het bord tekenden, maar op geen van beide vragen wist u een concreet antwoord te bieden (CGVS p. 18). U verklaarde dat u eenvoudig was, maar zelfs indien dit zo zou zijn kan er toch worden verwacht dat u een specifiek antwoord zou weten te geven buiten vage verklaringen als: "die soorten bommen" of "die soorten mijnen" (CGVS p. 18). Het feit dat u dermate vage en algemene verklaringen aflegde betreffende de praktische kennis die de taliban u wou bijbrengen doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Verder verklaarde u dat de taliban uw vader nog zouden lastigvallen en hem vragen waar u zou zijn aangezien ze veel geld hadden geïnvesteerd in u (CGVS p. 13, 16). Het is daarbij opmerkelijk te noemen dat de taliban uw vader zouden lastigvallen omdat ze veel hadden geïnvesteerd in u. Volgens uw verklaringen hadden ze namelijk niet meer gedaan dan u tekeningen toonden en uitleg gaven over explosieven en wapens, waar u bovendien niets concreets over wist te vertellen (CGVS p. 18). Het is dan ook opmerkelijk dat ze zouden beklemtonen dat ze veel hadden geïnvesteerd in uw opleiding.

Verder is het ook op te merken dat de taliban op dit moment geen dringende nood heeft aan strijders of personen die zelfmoordaanslagen kunnen plegen aangezien het gehele land in hun handen is. Het is bijgevolg opmerkelijk dat ze uw vader tot tweeënhalf jaar na de val van de voormalige overheid zouden blijven lastigvallen omwille van u (CGVS p. 9). Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen betreffende uw gedwongen rekrutering.

Betreffende het overlijden van uw neef stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde. U verklaarde zo dat uw neef vermoord werd door de taliban en zijn lichaam werd gevonden langs de straatkant (CGVS p. 7). Later verklaarde u dan weer dat zijn lichaam zou gevonden zijn in een rivierbedding (CGVS p. 16, 24) Dit doet verdere twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid.

Verder is het frappant dat de taliban u verschillende dreigbrieven zou hebben gestuurd en u duidelijk te kans zou hebben geboden om het land te ontvluchten, maar uw neef gewoonweg ontvoerden en vermoorden (CGVS p. 16, 23, 24). Dit alles zet uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven. U legde verder wel een foto neer van een gedood persoon, maar u wist hiermee niet aan te tonen dat het hier daadwerkelijk gaat om uw neef, noch weet deze foto enige informatie te bieden over de context waarin deze persoon om het leven kwam. Bijgevolg weet deze foto uw verklaringen geen kracht bij te zetten.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen: Uw taskara toont louter uw identiteit aan, maar deze wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De lidkaart van de madrassa toont aan dat u mogelijks naar een madrassa bent geweest, maar toont niet aan dat u op deze madrassa gerekruteerd zou worden. Voorts is het op te merken dat zulke documenten ook makkelijk te vervalsen zijn (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021). De dreigbrieven van de taliban, brief van de overheid, madrassa en dorpsouderen zijn ook makkelijk te vervalsen en weten uw onaannemelijke verklaringen ook geen kracht bij te zetten. De foto van uw vader weet uw familiaal verband niet aan te tonen en weet niets te zeggen over de verwondingen van deze persoon of de context waarin hij deze opliep. De foto van uw vermoorde neef weet niet aan te tonen dat het hier gaat om uw neef, noch de context te geven over zijn overlijden. Bijgevolg weet ook deze foto geen dermate bewijs te leveren betreffende uw verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierechtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierechtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city
van augustus 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](#),
EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de
COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van
14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben
verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan
internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de
Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.
Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de
machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij
hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun
bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een
duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds
uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten
volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige
regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te
keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar
Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren
en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif
opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale
vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200
vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van
Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden
geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is
het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa
naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen
gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022
commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van
Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen.
Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de
eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het
najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023
zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin
oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd
naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen
bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake
is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en
het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van
passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook
vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.
Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in
Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land
binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met
mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten
voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban
zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een
van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers
land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.
De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en
waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om
iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16 of 17-jarige leeftijd in Afghanistan bent verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde u dat u nog steeds wekelijks contact onderhoudt met uw familie in Afghanistan en uw gezin alsook uw maternale ooms en tantes nog steeds in uw eigen dorp verblijven (CGVS p. 8, 9). Bijgevolg beschikt u nog steeds over een netwerk in Afghanistan die u kunnen bijstaan in geval van terugkeer waarbij u zich kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw reisweg en verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft geen stavingstukken bij het verzoekschrift gevoegd.

De verwerende partij maakt op 30 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota met verwijzing naar volgende bronnen waarvan zij de weblinks vermeldt neer:

- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: January-March 2025 Update*, 20 maart 2025;
- UNAMA, *Human Rights Situation in Afghanistan: April-June 2025 Update*, 23 juni 2025;
- UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: *UN report documents human rights violations of forced returnees*, 24 juli 2025;
- UNAMA, 17 september 2025;
- Ambtsbericht van Canada, 27 februari 2025;
- Human Rights Watch, *World Report: Afghanistan*, 2025;
- Statbel, Myria en Cedoca;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025;
- The New York Times.

Tevens voegt verzoekende partij een medisch attest van de arts van het Fedasil opvangcentrum van Jodoigne van 11 april 2025, een brief van haar werkgever van 28 maart 2025, een psychologisch rapport van 23 april 2025, bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen met start op 1 december 2025, een aanbevelingsbrief, kopie van twee Belgische identiteitskaarten en loonfiches.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u aankaatte dat u stress en spanning ervaarde en een “eenvoudig hoofd” zou hebben (CGVS p. 4, 17, 19, 20). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas slechts met moeite kan weergeven, verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen. Er werd u bovendien gevraagd of er redenen waren waarom u niet zou kunnen deelnemen aan uw persoonlijk onderhoud waarop u verklaarde dat u in staat was om te spreken en u voorbereid was (CGVS p. 4). Het CGVS merkt verder op dat u verder geen problemen leek te ondervinden met het antwoorden op de vragen die u werden gesteld. Er werd u verder op het einde ook gevraagd of u alle vragen goed had begrepen waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 26). U bleek verder ook geen probleem te ondervinden met het begrijpen van de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 26).”

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij initieel aangaf dat haar gezondheidstoestand goed was (DVZ, Verklaring DVZ, 19 september 2022, vraag 29) en dat zij geen bijzondere noden had (DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 19 september 2022). Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde verzoekende partij dat het interview bij de dienst vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat ze de tolk goed begrepen had en dat ze in het kort al haar problemen heeft kunnen vertellen. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS stelde verzoekende partij: *“Ik maak het goed”*. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij uitdrukkelijk aangaf dat er geen redenen zijn waarom zij niet zou kunnen deelnemen aan het gehoor en benadrukte zij: *“Ik ben goed en voorbereid.”* Op de vraag of zij medische problemen heeft die haar zouden kunnen hinderen tijdens het persoonlijk onderhoud reprecieerde verzoekende partij wel dat zij geen ziekte heeft *“maar veel stress en spanning. Dus door deze stress en gepieker voel ik me niet super goed. Het is heel lang geleden. Onderweg naar hier, buiten. Dus ik voel me door deze zaken niet goed, maar geen ziekte”* en dat zij een *“eenvoudig”* hoofd heeft (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 17 januari 2024, p. 3-4, 17, 19, 20), doch, zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert, heeft verzoekende partij geen enkel objectief stavingstuk voorgelegd om haar voorgehouden geheugenproblemen te staven en leert algehele lezing van het gehoorverslag verder dat verzoekende partij de tolk en de gestelde vragen begreep (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 26).

Het betoog dat de commissaris-generaal hypocriet is nu de commissaris-generaal zelf zeer weinig vertrouwen stelt in attesten van psychologen en dat *“therapie geen wondermiddel is”*, is een louter subjectieve overtuiging van verzoekende partij die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij bij het CGVS geen enkel objectief stavingstuk heeft voorgelegd waaruit haar voorgehouden problemen kunnen blijken. Zo immers verzoekende partij werkelijk lijdt aan geheugen- of concentratiestoornissen, dan bestaan er wel degelijk wetenschappelijk onderbouwde medische onderzoeken op basis waarvan dergelijke problemen op objectieve wijze kunnen worden vastgesteld en of deze van dermate aard zijn dat zij een wezenlijke impact hebben op de mogelijkheid van verzoekende partij om volwaardig deel te nemen aan de procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming. Een loutere zelfdiagnose kan evenwel bezwaarlijk volstaan, temeer er op nazicht van de stukken in het administratief dossier niet kan blijken dat verzoekende partij niet in staat was om volwaardig deel te nemen aan de procedure. Zo blijkt dat verzoekende partij in staat was haar verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, waarbij

niet kan worden vastgesteld dat er zich bepaalde incidenten hebben voorgedaan of er tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud sprake was van duidelijke indicaties dat verzoekende partij niet langer in staat was om het onderhoud in de voorliggende omstandigheden verder te zetten. Het loutere gegeven dat verzoekende partij, wanneer dieper ingegaan wordt op haar vluchtrelaas om de geloofwaardigheid ervan te beoordelen, op sommige vragen verwarrende antwoorden gaf, doet geenszins besluiten dat dit te wijten was aan geheugen- of concentratiestoornissen. Dit temeer verzoekende partij zelf na de pauze nogmaals bevestigde dat zij graag verder ging tot het einde van het interview en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk stelde dat zij alle vragen en de tolk goed begrepen had (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 21 en 26). Verzoekende partij maakt met haar betoog dat de commissaris-generaal *“een gebrek aan inzicht”* toont door de opmerking aan het begin van het gehoor *“dat het niet nodig was om stress te hebben over het gehoor”* geenszins het tegendeel aannemelijk. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij zelf niet meer deed dan melding te maken van stress en spanning aan het begin van het gehoor. Het gegeven dat de *protection officer* hierop gereageerd heeft met de geruststelling naar verzoekende partij toe: *“Het is normaal dat u zich vandaag wat gespannen voelt, maar u moet u zich geen zorgen maken. We gaan vandaag gewoon een gesprek voeren, ok?”* waarop verzoekende partij met *“Ok”* repliceerde, is niet meer dan een logische reactie op de verklaringen van verzoekende partij dat zij zich gestresseerd en gespannen voelt en houdt hoegenaamd niet in dat de *protection officer* de situatie verkeerd zou ingeschat hebben. De Raad bemerkt daarbij nog dat ook verder na de pauze verzoekende partij slechts aangaf dat zij gespannen is omwille van haar situatie en die van haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 21), en er niet kan blijken dat haar cognitieve functioneren hierdoor beïnvloed was derwijze dat dit een impact had op haar deelname aan de procedure. Het loutere gegeven dat de advocaat van verzoekende partij aan het einde van het gehoor de mening was toegedaan dat de stress en piekergedachten van verzoekende partij ervoor zorgden dat zij een *“totaal verwarrend”* asielrelaas afleverde doet, gelet op de vaststelling dat uit algehele lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij wel degelijk in staat was volwaardig deel te nemen aan het gehoor, geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Haar betoog voorts dat zij minderjarig was op het ogenblik van haar ervaringen (zoals in de madrassa), zij een zware reisweg achter de rug heeft, zij geen referentiepersonen meer heeft en zich in een *“heel andere wereld”* bevindt, laat gelet op voorgaande bespreking evenmin een andere beoordeling toe.

Ook het pas ter terechtzitting voorgelegde medisch attest van 11 april 2025 en het psychologisch rapport van 23 april 2025 doen niet anderszins besluiten. Zo wordt in het medisch attest van 11 april 2025 door de arts louter geattesteerd dat verzoekende partij sinds mei 2022 medisch wordt opgevolgd, doch wordt geenszins gespecificeerd dat deze opvolging al sinds deze datum een psychotherapeutische opvolging betrof, integendeel, er wordt geattesteerd dat pas sinds kort een psychotherapie werd opgestart. Verder maakt het attest wel gewag van een constante stress sinds het begin van de medische opvolging, *“in combinatie met ernstige geheugenstoornissen die zijn vermogen om zijn dagelijkse leven te organiseren aantasten”* (eigen vertaling) doch de Raad stelt evenwel vast dat in dit attest niet verduidelijkt wordt door de arts op grond van welke wetenschappelijk onderbouwde medische onderzoeken hij tot deze vaststelling komt en de geattesteerde ernst van de mentale problematiek eerder tegengesproken wordt door de verklaringen van de werkgever van verzoekende partij waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk in staat blijkt naar behoren te functioneren in het dagelijks leven. Verder blijkt uit het voorgelegd psychologisch rapport van 23 april 2025 ook niet meer dan dat verzoekende partij sinds 23 april 2025 gestart is met psychotherapeutische opvolging en dat de psycholoog louter gewag maakt van het door verzoekende partij uitgedrukte lijden omwille van de huidige context waarin verzoekende partij zich bevindt (blijkens het medisch attest gelieerd aan het feit dat verzoekende partij een negatieve beslissing heeft gekregen inzake haar verzoek om internationale bescherming en de ongerustheid over haar familie in Afghanistan). De psycholoog maakt eveneens gewag van langdurige stress en het feit dat dit duidelijk een fysieke en psychische impact heeft, doch ook hier wordt zonder enige wetenschappelijk onderbouwde vaststelling zonder meer gewag gemaakt van geheugenproblemen. De voorgelegde attesten volstaan geenszins om de bevindingen van de commissaris-generaal zoals hoger geciteerd, waarbij het weze herhaald uit algehele lezing van het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekende partij omwille van enige fysieke of psychische problematiek verhinderd was volwaardig deel te nemen aan de procedure, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

In het licht van deze vaststellingen, oordeelt de Raad dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat de psychologische toestand of het intellectueel onvermogen van verzoekende partij van een zodanige aard was, dat deze verhinderde dat het persoonlijk onderhoud kon doorgaan, dat deze een verklaring kan bieden voor de vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, dan wel dat deze noopte tot bijzondere procedurele steunmaatregelen.

3.5.3. Landeninformatie

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust

dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen die verzoekende partij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoekende partij als de commissaris-generaal een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij doorheen haar kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een geëigende inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer

dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Verzoekende partij beticht het CGVS vooreerst weliswaar van vooringenomenheid en het niet ernstig onderzoeken van haar zaak, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid, enig gebrek aan objectiviteit of enig gebrek aan ernstig onderzoek worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder maakt de verzoekende partij met haar betoog dat zij *"ten tijde van de gebeurtenissen minderjarig was"* en, zelfs indien ze nu meerderjarig is, haar verhaal een ervaring uit haar jeugd betreft, geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskenning van bepaalde relevante elementen tot zijn besluit is gekomen. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat zij verklaarde dat zij vanaf haar veertiende gedurende vier of vijf jaar naar de madrassa ging en dat de taliban daar al lang langskwamen om hen training te geven (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 10). In die geschetste context kan verzoekende partij bezwaarlijk verwijzen naar haar leeftijd - die ten tijde van de voorgehouden gebeurtenissen die haar hebben doen besluiten Afghanistan te verlaten bezwaarlijk als dermate jong kan worden beschouwd - om de vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden, gebrekkige kennis en tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent kernelementen van haar vluchtrelaas te verschonen. Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat bij de uitgevoerde leeftijdtest verzoekende partij ook ouder is dan zij zich voordeed (administratief dossier, beslissing van de dienst Voogdij, leeftijdtest uitgevoerd op 24 mei 2022 waaruit blijkt dat verzoekende partij op voormelde datum *"een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is"*.

3.6.4. Met haar subjectieve overtuiging dat de werkwijze van de taliban zoals door haar verteld tijdens het gehoor, *"rekening houdend met de herkomst, de beperkte scholingsgraad en de religieuze vooropleiding in de madrassa ruimschoots moet volstaan om minstens een grote meerderheid van die jongens te motiveren: het geweld op de eigen vreedzame bevolking wordt getoond, religieuze liederen en verzen worden afgespeeld en de imams geven dan motivatiespeeches"*, slaagt verzoekende partij er geenszins in de pertinente motivering dat: *"Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde betreffende uw rekrutering door de taliban. U verklaarde zo dat u vanaf uw veertiende naar de madrassa ging, maar na enige tijd de taliban 's nachts naar deze madrassa kwam om jullie op te leiden als talibanleden of zouden indoctrineren om zelfmoordaanslagen te doen (CGVS p. 11, 16-19, 20, 21). Er werd u bijgevolg gevraagd hoe de taliban u en uw medeleerlingen trachtten aan te zetten om zulke drastische acties te ondernemen. Daarop verklaarde u dat ze u zulke dingen aanleerden en jullie filmpjes lieten zien over hoe Amerikanen onterecht huizen naar binnen kwamen (CGVS p. 18). Gevraagd hoe dat uw medeleerlingen zou aanzetten om zelfmoordaanslagen te plegen verklaarde u verder dat ze religieuze liedjes lieten spelen en ze door zulke muziek gemotiveerd raakten en ze plots zin hadden om zichzelf voor hun land op te offeren (CGVS p. 18-19). Het is opmerkelijk dat indien de taliban daadwerkelijk uw madrassa gebruikte om personen te rekruteren voor zelfmoordaanslagen u zulke vage en algemene antwoorden bood. Er kan worden verwacht dat indien u daadwerkelijk in een madrassa zat waar indoctrinatie optrad, u diepgaandere en meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen geven betreffende deze indoctrinatie."* te ontkrachten. Verzoekende partij doet immers in wezen niet meer dan haar verklaringen te herhalen, doch, zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert, mag van verzoekende partij, zo de taliban werkelijk in de madrassa waar zij naartoe ging leerlingen wou rekruteren om dermate drastische acties te ondernemen als zelfmoordaanslagen, redelijkerwijze verwacht worden dat zij diepgaandere en meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de indoctrinatie door de taliban dan de uitermate vage en niet-doorleefde verklaringen dat hen video's werden getoond over Amerikanen die onterecht huizen naar binnen gingen en dat de jongens in de madrassa gemotiveerd raakten om zelf zelfmoordaanslagen te plegen doordat de taliban *"religieuze liedjes"* lieten spelen en zij daardoor: *"gemotiveerd (werden) en plots iedereen was van plan en had zin om zichzelf voor hun land te offeren. Voor hun mensen te offeren. We waren gemotiveerd"*. Dat verzoekende partij aangaande de voorgehouden indoctrinatie door de taliban in de madrassa niet verder komt dan dergelijke vage verklaringen kan geenszins vergoelijkt worden door het subjectieve betoog dat hetgeen zij verklaarde wel degelijk voldoende is om kindsoldaten die voor de rest immers niets begrijpen en enkel een hoge graad van motivatie moeten voelen te overtuigen. Verzoekende partij gaat er immers aan

voorbij dat zo er in haar madrassa werkelijk sprake was van een proces van indoctrinatie ten einde personen te motiveren om zelfmoordaanslagen te plegen, zij verder geacht mag worden te komen dan de niet-doorleefde verklaringen die zij daarover heeft afgelegd.

Niet alleen komen deze verklaringen geenszins doorleefd over waardoor zij terecht onaannemelijk worden bevonden, maar dient deze vaststelling mee in het licht van de overige motivering gelezen te worden waaruit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas blijkt.

3.6.5. Zoals de commissaris-generaal immers evenzeer terecht vaststelt, is het in de door verzoekende partij geschetste context waar zij verklaarde dat de dorpelingen zich al jarenlang bewust waren van het feit dat jongens in haar madrassa door de taliban opgeleid werden en zelfs vermist raakten (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 19-20), geenszins aannemelijk dat haar vader niet op de hoogte was van het feit dat de taliban de madrassa gebruikte om te rekruteren en dit pas te weten kwam na zijn arrestatie door de voormalige overheid (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 19). Met haar nietszeggend betoog dat zij *“voornamelijk uit eigen naam en ervaring sprak maar (...) zich verder geen vragen (stelde)”* en de herhaling van haar verklaring dat in haar dorp veel mensen pro-taliban waren en zij geen weerstand boden tegen de gang van zaken doet zij hoegenaamd niks af aan deze onlogische en bijgevolg onaannemelijke verklaringen. Evenmin kan zij met haar verklaring in het verzoekschrift dat zij *“weliswaar al geruime tijd naar de madrassa ging maar slechts de laatste maanden die bepaalde opleiding kreeg”* overtuigen om voorgaande vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat blijkens haar verklaringen de taliban al geruime tijd aanwezig waren in de madrassa en de dorpelingen op de hoogte waren van het feit wat er in de madrassa gebeurde (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 20) zodat het geenszins aannemelijk is dat haar vader, die in datzelfde dorp woonde, niet op de hoogte zou zijn geweest van dit alles en dit pas na zijn arrestatie door de voormalige overheid te weten kwam. Verder is haar *post factum* verklaring dat zij niet met zekerheid weet wat haar vader precies wist geheel in tegenstrijd met haar uitdrukkelijke verklaring tijdens het gehoor op de vraag *“En was uw familie zich bewust van die lessen die u daar kreeg?”: “Nee, mijn gezin was niet op de hoogte. Overheid heeft mijn vader op de hoogte gebracht (...)”* (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 19). Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering: *“Voorts werd u gevraagd wat er gebeurde met uw medeleerlingen. U verklaarde daarop dat sommige van hen vermist raakten, sommige wegliepen en sommige daar achterbleven (CGVS p. 19). Er werd u vervolgens gevraagd of deze jongens ook al vermist raakten toen u begon naar die madrassa te gaan op uw veertiende waarop u verklaarde van wel (CGVS p. 19-20). Bijgevolg werd u gevraagd of uw dorpelingen het niet bijzonder vonden dat de jongens die naar deze madrassa gingen een per een vermist raakten waarop u verklaarde dat er veel personen in uw dorp pro-taliban waren en de rest niets tegen de taliban durfden te zeggen (CGVS p. 20). U verklaarde echter voordien dat uw vader zich niet bewust was van wat u werd aangeleerd op uw madrassa en hij dit pas te weten kwam toen hij gearresteerd werd door de voormalige overheid (CGVS p. 19). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat blijkbaar iedereen in uw dorp zich gedurende jarenlang bewust was dat jongens op uw madrassa opgeleid werden, en zelfs vermist raakten, maar uw vader zich niet bewust zou zijn geweest over het feit dat de taliban uw madrassa gebruikte om personen te rekruteren. Dit berokkent uw geloofwaardigheid verdere schade.”* die, anders dan wat zij voorhoudt, raakt aan een wezenlijk element van haar vluchtrelaas en derhalve wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

3.6.6. Verder mag van iemand die beweert in de madrassa opleiding gekregen te hebben van de taliban in het kader van het plegen van zelfmoordaanslagen en daarbij geleerd te hebben over bommen en wapens (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 11, 16, 17, 18), wel degelijk redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige beduidende informatie kan geven over de bommen en wapens waarover zij les kreeg, temeer verzoekende partij zelf uitdrukkelijk aangaf dat zij de zaken die de taliban onderwezen moest leren (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 11, 16, 17). Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt ook geenszins uit het gehoorverslag dat van haar verwacht wordt dat zij de kennis zou moeten hebben van een explosievendeskundige of een ingenieur. Zo verzoekende partij evenwel werkelijk door de taliban geïnstrueerd werd in het gebruik van bommen en wapens in het kader van zelfmoordaanslagen, dan is het geenszins aannemelijk dat zij over deze bommen en wapens geen enkele beduidende, doorleefde verklaring kan afleggen. Met haar betoog dat zij wel wapens en bommen kan herkennen omdat zij voornamelijk via tekeningen en filmpjes opgeleid werd, doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan voorgaande. De Raad bemerkt dienaangaande dat elk normaal persoon bij het zien van een bom of een wapen dit ook als dusdanig kan herkennen, doch dit betekent geenszins dat daarmee is aangetoond dat deze persoon geïnstrueerd werd in wapens of bommen, zoals verzoekende partij blijkens haar verklaringen voorhoudt maar schromelijk tekort schiet in het aannemelijk maken hiervan. Haar subjectieve overtuiging voorts dat zij wel degelijk afdoende informatie hieromtrent gegeven heeft, doet gelet op de bespreking *supra* niet anders besluiten. De motivering dat: *“Voorts werd er gepeild naar de praktische kennis die de taliban aan u zou hebben geleerd aangezien u verklaarde dat ze u uitleg over explosieven en wapens gaven (CGVS p. 11, 16, 17-18). Er werd bijgevolg gevraagd wat dit net inhield, maar u kwam niet veel verder dan te verklaren dat ze verschillende type bommen en wapens zouden tekenen op een bord (CGVS p. 17-18). Er werd u bijgevolg gevraagd welke*

soorten bommen en wapens ze dan op het bord tekenden, maar op geen van beide vragen wist u een concreet antwoord te bieden (CGVS p. 18). U verklaarde dat u eenvoudig was, maar zelfs indien dit zo zou zijn kan er toch worden verwacht dat u een specifiek antwoord zou weten te geven buiten vage verklaringen als: "die soorten bommen" of "die soorten mijnen" (CGVS p. 18). Het feit dat u dermate vage en algemene verklaringen aflegde betreffende de praktische kennis die de taliban u wou bijbrengen doet uw geloofwaardigheid verder wankelen." is geheel pertinent en doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

3.6.7. Zoals de commissaris-generaal verder op goede gronden motiveert, verklaarde verzoekende partij dat zij eerst gewoon religieuze lessen kreeg in de madrassa en dat zij pas nadien, gedurende twee of drie maanden training kreeg van de taliban waarbij zij slechts tekeningen te zien kreeg en uitleg kreeg over explosieven en wapens (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 12, 16, 17-18). Rekening houdende met deze verklaringen alsook de vaststelling dat verzoekende partij hoegenaamd niks concreets wist te vertellen over explosieven en wapens, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het ongeloofwaardig is dat de taliban haar vader nog zouden lastigvallen met als hoofdreden dat ze *"veel in die jongen geïnvesteerd (hebben)"* en ze *"veel kosten gehad (hebben)"* (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 13, 16). Met haar subjectieve overtuiging in het verzoekschrift dat *"deze beoordeling (...) getuigt van een gebrek aan inzicht in de plaatselijke context"* gaat verzoekende partij geheel voorbij aan haar eigen verklaringen waaruit blijkt dat de opleiding die de taliban haar zouden gegeven hebben zowel in tijd als in inhoud duidelijk beperkt was en in het licht daarvan het geenszins aannemelijk is dat de taliban haar vader nog zouden lastigvallen met als dé beweegreden daartoe dat zij veel in verzoekende partij hadden geïnvesteerd. Het betoog in het verzoekschrift dat zij in de madrassa kost en inwoon genoot en de taliban niet zomaar kunnen toelaten dat zij wegbleef uit de madrassa en zij een afvallige is die moet opgespoord worden, laat geenszins toe de pertinente vaststellingen zoals voormeld die steun vinden in het gehoorverslag te ontkrachten of in een ander daglicht te plaatsen.

3.6.8. De Raad volgt de commissaris-generaal verder ook geheel in diens beoordeling dat: *"Verder is het ook op te merken dat de taliban op dit moment geen dringende nood heeft aan strijders of personen die zelfmoordaanslagen kunnen plegen aangezien het gehele land in hun handen is. Het is bijgevolg opmerkelijk dat ze uw vader tot tweeënhalf jaar na de val van de voormalige overheid zouden blijven lastigvallen omwille van u (CGVS p. 9)."* Met haar in het verzoekschrift ontwikkelde kritiek tegen deze motivering waar zij voorhoudt dat het best mogelijk is dat haar vader nog steeds wordt lastiggevallen omdat de taliban zijn zoon als een afvallige beschouwen, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan haar verklaringen afgelegd tijdens het gehoor waaruit blijkt dat haar vader door de taliban wordt lastiggevallen omdat ze verzoekende partij hebben opgeleid en zij verzoekende partij nodig hebben (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 13, 15, 23). Deze verklaringen in acht genomen wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar vader nog steeds zou blijven lastigvallen op zoek naar verzoekende partij op een moment dat zij reeds geruime tijd het land in handen hebben en er derhalve geen dringende nood is aan strijders of personen die zelfmoordaanslagen kunnen plegen.

3.6.9. Verzoekende partij is voorts geheel niet ernstig waar zij de commissaris-generaal *"lichtzinnigheid en futiele argumentatie"* verwijt met betrekking tot de motivering dat: *"Betreffende het overlijden van uw neef stelt het CGVS vast dat u tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde. U verklaarde zo dat uw neef vermoord werd door de taliban en zijn lichaam werd gevonden langs de straatkant (CGVS p. 7). Later verklaarde u dan weer dat zijn lichaam zou gevonden zijn in een rivierbedding (CGVS p. 16, 24) Dit doet verdere twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid."* Zoals duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij vormt de dood van haar neef immers een kernelement in haar vluchtrelaas. Zo stelde zij dat haar neef net zoals zijzelf lessen volgde in dezelfde madrassa en dat hij werd opgepakt en gedood door de taliban (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 7, 19, 23). Bijgevolg mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de gebeurtenissen met betrekking tot de dood van haar neef en bijgevolg de plaats waar diens lichaam is gevonden, in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan zodat zij in staat moet zijn daaromtrent coherente verklaringen af te leggen. De vaststelling derhalve dat verzoekende partij eerst verklaart: *"(...) En daarna hebben ze hem gedood en hij lag daar langs de straat. Zijn lichaam lag daar. Hij was al dood"* (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 7) om even later, geheel in tegenstrijd hiermee te verklaren: *"Er is een plaats, we noemen het de kleine rivierbedding. Zijn lichaam lag daar in de kleine rivierbedding"* en: *"Dezelfde nacht, en dezelfde dag hebben we hem in de kleine rivierbedding gevonden"* (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 16 en 24) doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Anders dan wat verzoekende partij verder voorhoudt in het verzoekschrift is een rivierbedding niet hetzelfde als de kant van de weg. De verklaringen van verzoekende partij zijn niet voor interpretatie vatbaar en bijgevolg duidelijk tegenstrijdig. Haar vraag om dit element van haar vluchtrelaas opnieuw te onderzoeken is gelet op voorgaande niet dienstig.

3.6.10. Met haar subjectieve overtuiging voorts dat de motivering: *"Verder is het frappant dat de taliban u verschillende dreigbrieven zou hebben gestuurd en u duidelijk te kans zou hebben geboden om het land te ontvluchten, maar uw neef gewoonweg ontvoerden en vermoorden (CGVS p. 16, 23, 24). Dit alles zet uw*

geloofwaardigheid verder op losse schroeven. U legde verder wel een foto neer van een gedood persoon, maar u wist hiermee niet aan te tonen dat het hier daadwerkelijk gaat om uw neef, noch weet deze foto enige informatie te bieden over de context waarin deze persoon om het leven kwam. Bijgevolg weet deze foto uw verklaringen geen kracht bij te zetten.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen: Uw taskara toont louter uw identiteit aan, maar deze wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De lidkaart van de madrassa toont aan dat u mogelijks naar een madrassa bent geweest, maar toont niet aan dat u op deze madrassa gerekruteerd zou worden. Voorts is het op te merken dat zulke documenten ook makkelijk te vervalsen zijn (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021). De dreigbrieven van de taliban, brief van de overheid, madrassa en dorpsouderen zijn ook makkelijk te vervalsen en weten uw onaannemelijke verklaringen ook geen kracht bij te zetten. De foto van uw vader weet uw familiaal verband niet aan te tonen en weet niets te zeggen over de verwondingen van deze persoon of de context waarin hij deze opliep. De foto van uw vermoorde neef weet niet aan te tonen dat het hier gaat om uw neef, noch de context te geven over zijn overlijden. Bijgevolg weet ook deze foto geen dermate bewijs te leveren betreffende uw verklaringen.” getuigt van een “oppervlakkige en vooringenomen houding” zonder enig concreet element aan te geven waaruit enige oppervlakkigheid of vooringenomenheid in hoofde van de verwerende partij zou kunnen blijken en uit nazicht van het administratief dossier ook geen enkele grond voor deze nochtans zware beschuldiging kan blijken, doet de verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen zoals weergegeven in de *supra* geciteerde motivering. De Raad herhaalt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en zij geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoekende partij er verder nog op wijst dat de commissaris-generaal duidelijke standpunten dient in te nemen, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zijn en het besluit dat er geen geloof gehecht kan worden aan haar vluchtrelaas afdoende onderbouwen. Het loutere gegeven dat bepaalde aspecten – zoals de verklaring dat zij naar een madrassa is geweest – als een mogelijkheid worden weerhouden, houdt geenszins in dat het vluchtrelaas van verzoekende partij daarom geloofwaardig is. Bovendien gaat de verzoekende partij er verder ook aan voorbij dat de commissaris-generaal er tevens op gewezen heeft dat er hoe dan ook weinig bewijswaarde kleeft aan Afghaanse documenten gelet op hun fraudegevoeligheid en dat de door haar voorgelegde documenten omwille van de pertinente redenen weergegeven in de bestreden beslissing niet vermogen de waarachtigheid van haar vluchtrelaas aan te tonen. Door verder louter te verwijzen naar de door haar voorgelegde documenten slaagt verzoekende partij er geenszins in de motieven van de bestreden beslissing ter zake, die anders dan wat zij voorhoudt, geenszins stereotiep en ongefundeerd zijn maar duidelijk specifiek betrekking hebben op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en rekening houden met objectieve landeninformatie te weerleggen.

3.6.11. Gelet op de voormelde terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.12. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift en aanvullende nota een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november

2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota waarin informatie wordt bijgebracht die in lijn ligt of dezelfde is als de door de commissaris-generaal ter beschikking gestelde informatie, doen hierover niet anders besluiten.

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf een soennitische moslim te zijn en nog steeds te bidden (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p.6), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (Verklaring DVZ, 19 september 2022, punt 10 en CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 5), dat zij nog steeds contact heeft met haar familiaal netwerk aldaar (CGVS, NPO, 17 januari 2024, p. 9), dat zij zes of zeven maanden na de machtsovername in augustus 2021 op ongeveer 17-jarige leeftijd (Verklaring DVZ, 19 september 2022, punten 4 en 10) – en dus toen zij reeds in belangrijke mate was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – naar Europa reisde, dat zij ongeveer drie en een half jaar in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

De met de aanvullende nota aangebrachte elementen geven enkel aan dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming in België, met name dat zij werkt en taallessen volgt. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Waar verzoekende partij nog wijst op haar psychische problematiek en betoogt hierdoor een risicoprofiel te hebben bij terugkeer, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat mensen met geestelijke en lichamelijke beperkingen in Afghanistan vaak worden gestigmatiseerd, doch kan geenszins blijken dat mensen met de psychologische problemen zoals deze van verzoekende partij, op systematische wijze worden vervolgd, dan wel dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade omwille van haar psychische problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan dan ook op concrete wijze uiteen te zetten, waar zij echter in gebreke blijft.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft begin 2022 en ongeveer drie en een half jaar in België verblijft, het overgrote deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.6.13. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER